

EGYETLEN

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. HÍMZŐ-UTCA 1. SZ. KEZIRATOKAT VISSZA NEM KÜLDÜNK. CSAK BÉRMENTES LEVELEKET FOGADUNK EL.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAPEST, IV. HÍMZŐ-UTCA 1. SZ. HIRDETESEKET ÉS NYILTERBÉ... VALÓ KÖZLEMENYEKET FELVÉSZ A KIADÓHIVATAL.

Parlamenti reformok.

Parlamenti reformokat emlegetnek. A kormány befolyásosabb párttagjai, a párt-újságok és egyes képviselők mind sürűben és sürűben foglalkoznak ezzel az eszmével.

mert fel lettek kelte a szenvedélyek, s bejuttatott sok oly egyén a parlamentbe, a ki nem oda való. Ezen a két bajon azonban a házszabályok megváltoztatása és szigorítása nem fog segíteni semmit.

jobban érvényesüljenek. Hogy ne nyomja el őket a többség mindenütt. Legalább a parlament bizottságainak választásait kellene ezen elvnek megfelelőleg kumulatív szavazással eldönteni.

De hogy ezt proponálja a kormány, ahhoz igazán szabadelvűnek kellene lennie s nem névszerint. Ez a mostani kormány pedig csak élni akar.

vidéki. Hontmegyei szavalki kerületben a június hó 13-án végbement képviselőválasztásán az egyik szavazó bizottság elnöke Zmeskál Kálmán állította több rendbeli törvénytelenséget követve el, minnek következtében az elnök bizalmi bírálata ellen a polgári törvényszéknek bűnvádi följelentést tettek.

KÜLFÖLD. Londonban tegnap a kedvezőellen idő dacára is megtartották a Hyde-Parkban tervezett monstre-népgyűlést, melyen hét különböző szöcskről, megannyi gyűlési központról beszéltek a szónokok az egybegyűlt töménylen sokasághoz s indítványozták egymással teljesen egyező rezolúciókat.

De hát ezek a nagy érdekek nem kívánják ugyan, hogy az ülésezési idők meghosszabbítsák, de magok a képviselő urak — sokan az ellenzék részéről is — annál jobban.

Akkor hozzák be a III. Napoleon rendszerét. Nevezék ki a képviselőket hivatalból — ugy se sok hiányzik hozzá — s ha kineveznek 10—15 ellenzékist is, azokra alkalmazták a klórtúr.

Az lehet, hogy a magyar parlament számára szükségesegek lennének a reformok. De nem olyanok, minőket tervelnek.

Budapest, július 22. Öszinte szó Tiszta Kálmán kormányelnökéhez címzen «egy vidéki mameluk» vékony füzetű riporttal gazdagította a legutóbbi időben divávált lett a falta rovatot.

vidéki. Hontmegyei szavalki kerületben a június hó 13-án végbement képviselőválasztásán az egyik szavazó bizottság elnöke Zmeskál Kálmán állította több rendbeli törvénytelenséget követve el, minnek következtében az elnök bizalmi bírálata ellen a polgári törvényszéknek bűnvádi följelentést tettek.

Ezt a tündetést e hó 30-ikán az ország összes liberális egyesületeinek értekezlete fogja követni, az óriási Saint-James Hallban. Az értekezlet célja: tanácskozni a felsőház eljárásával szemben való teendőkről.

Baró Amade László nőtlen és házasság-élete.

A Szász Gyula által ügyesen szerkesztett s Gyórárt megjelenő Garabonciás Diákból vesszük át br. Amade Lászlókat, a XVIII-ik században élt magyar költőnek alább következő humoros versét, mint érdekes irodalomtörténeti emléket, anyavál is inkább, mert eddig ismeretlen volt s a G. D. az eredeti kéziratból közli M—y E—k ur szívésségéből, ki a keziratnak birtokában van. Baró Amade László született 1703-ban, meghalt 1764-ben. Két ízben nősült; először 1729-ben és másodszor 1736-ban. A jó ízü egészséges humorral írt keserves panaszokozdája, mely 1741-ben íródott, második házassága adott okot. A jeles költő e verse, mely mint az akkori nyelv és verselés viszonyok egyik igen sikerült példányát is figyelemmel érdemel, következőleg hangzik:

Számítás, vetésre, nem is irkodom, Hogy látni vizírozom jótudó sorsát. E helyett játkorl inkább gondolkodom, Vádat, mulatni, jókat állítom. Hogy így legyen dolgom, mindig azt tartottam.

Mondán, a mit mondán, minék példájára, Hogy látni vizírozom jótudó sorsát. Valaha ne jusson velem egy nőtára, Boldog, a ki vizgáz más ember kárára! Verseimet pedig, hogyha boldogságnak Tartáná valék és nem valóságok, Főhősből meg az igazán Szent Hízeságnak. Nem fogja mondani ezt Historiának.

A kisérlet. (Igaz történet.) Dél-Országország városain nagy katonacsapatok vonultak keresztül a század ötvenes éveiben az akkori politikai események miatt. A katonák elárasztották a városokat s nagy szálláshelynek lettek azokoz, mert három évtizeddel ezelőt nem ment oly könnyen a csapatok diszlokációja, mint manapság a vasutak segítségével. Midőn az X-zred bevonult K. városának falai közt, tömérédek katoná volt már ott s így az utján érkezett ezrednek nem sok reménye lehetett kényelmes szállásokra.

Fortuna. Milyen meghajította magát s kérte a tisztet, tudnána vele kegyesen, hol járhatban van. — Oné az a kis faház itt a szomszédban? — Igen! — felelé Ványa családokozva. — Nem adna nekem bérbe? Hiszen lakatlan. A kereskedő keszertet vetett nagára s így válaszolt: «Megbocsásson nagyságod, de nem adhatom bérbe; keresztény vagyok s van lelkiismeretem, — nem lehet, igazán nem lehet!

reggett Ványa. Utóbb megveregette a vállát, s így szólt hozzá: «Öregem, adja nekem bérbe azt az ördög-tanyát; most meg inkább kérem, a móta ilyen kíváncsivá tett. Nagyon szeretném megismerni szellemi megfoghatatlanságában azt a boldons kis doktort.» Ványa rábámult a kapitányra s ijedten hátrált: meg volt róla győződve, hogy ez a derek katona hirtelen megbolydott. A kapitány komoly arccal vágott, hogy bizalmat keltsen Ványában; aztán kivette tárcáját. «Mennyi havi bért kíván azért a vityllőért. Adok mindjárt foglalót is s beköltözöm meg, megintam már az ördög-vándorlást. A kereskedő egyre hánytá a kereszést s nagy sokára a szavakát behébe: «Kereszény vagyok, nem fogadhatok el pénzt azért, a mibe az ördög is bele ártotta magát. Ha vására szánta a börtöt, ám tessék beköltözni abba a vezdelmes fészekbe. Ez azonban rögtön hirt adok a rendőrségnek, mert nem akarom, hogy engem érjen a felelősség, ha nagyságodnak valami baja esik.» Ványa sapkáján nyult s ki akart szaladni, mert már a börtölőrel is azt kezdte hinni, hogy az ördöggel cimborál. «Ki tudja — gondola — látha a doktor szelleme bujt karatunaháza, hogy uj alakban kísértessen.» A kapitány megragadta Ványát, ki így reszketett, mint a nyárfalevél. «Elsőbb nyitassa ki a lakásomat, hogy valahára fedél alá jussak. Aztán nem bánom, ha ördögök öreganyájhoz szalad is.» Reszkető kézzel kutatótt a kereskedő iróasztalának egy titkos fiókjában s kirántott végre egy rozsdás kulcsot, melyet felve, húzódozva adott át a kapitánynak. «Nem féll, hogy a pokolnak ez a kulcsa iróasztalába esálja a kísértetet?» «A lelkes megzentele — felelé Ványa szemérmesen. A lakást meg tessék a saját emberével kinyitattani, mert az onyém nem tennék meg, ha ötven útszög lenne is neki.» «Tehát mehetünk — tréfálkozott a kapitány — ön a rendőrséghez, én meg a szádonhoz.» Egy órával később nagy álmékdosszal és borzalommal látták a szomszédok, hogy a hirtedl kinyitott tisztogatók, szöföztették s úgy a hirtedl beboroztak a kapitány emberei. Kényelmes otthonnak bizony nem vált be ez a hajlék, de azért többet ért a szennyes korsomaknál. «Hánszor felküdtem esében, szelben a szabad ég alatt — gondolta a kapitány — s még is csak jobba, ha ilyen rozoga fődél van fölöttem, mint hogyha semilyen se volna.» «Ezzel a salomonai vizgatással fekdütt ágába s kiöltötte a gyertyát. A szu tovább örölte a gerendákat misem törődve az új vendéggel. «Átkozott fergék, nem hagyunk aludni! mondá az ezredes s megersen fordult meg az ágyban, de ekkor meg a padló foszforos fényc zavarta. Falmak fordult ismét s úgy rémlett neki, mintha nyoszörögést hallana s az ajtókat nagy erővel megrájká valaki.

